1. apr. 1842

FAKTA

Dato:
1. apr. 1842

Sidetal:
Dagbog A, side 5-7

Dagbogens placering:
Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:
Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 51-52; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 54-55

TRANSSKRIPTION

1 April.
Igaar Aftes var jeg ude paa Vesterbros nye Theater, hvor Studenterne spillede Vessels "Kjærlighed uden Strømper". De havde sendt mig en Billet og to, som jeg kunde give til Damer, men altfor klodset og keitet i Sligt havde jeg ikke Mod til at indbyde Nogen, og gav derfor mine to Damebilletter til Skovgaard.[1] Træt var jeg af det strænge Arbeid for at faae min daarlige Vessel[2] færdig, der var anbragt mellem to vak- •6• kert componerede Medaillons af Skovgaard. I øsende Regn maatte jeg bringe disse Sager derud og være nærværende ved Opstillingen. Meget tarvelig var min Paaklædning, vel endog for simpel imellem de pyntede Herrer og Damer. Saaledes slentrede jeg om derude, lo og talede med Bekjendtere, men med et bedrøveligt Sind. Jeg følte det var ikke blot her, men allevegne, jeg stod alene – og dog, har jeg ikke min elskelige Moder, mine Venner. Der er dybere Længsler i mig som i Andre; skal de aldrig tilfredsstilles? Vor-Herre har givet mig saa meget idet han gav mig Nøisomhed i, hvad man kalder Glæde og Lykke. Naturens Skjønhed i Skove, Strand og Bakker, i Bondens Liv, i enhver ærlig og fordringsfri Sjæl, det er for mig de største og bedste Glæder. Maatte jeg aldrig komme til at skatte Rigdom og forfængelig Pragt høit! – Maatte jeg finde en kjærlig Pige, som vilde dele Livet med mig, [overstreget: se] trøste mig med et kjærligt Ord, naar Sygdom eller Armod skulde hjemsøge mig! Kunde og vilde hun[3] det? – Aldrig før i den sidste Tid har jeg Omtalt det Indtryk hun har gjort paa mig, da jeg saae hende, og dog har man mærket dét, har talt om det; det er som det Bedste jeg eiede er besmittet derved; og den Tanke: at det vil blive betragtet som en flygtig Forliebelse bedrøver mig. Og dog, er det mere? hvordan vil jeg gjensee hende; jeg ved det ikke; men Andre maa ikke spotte derover. Min hemmeligste Fryd og min lønligste Brøst er traadt frem, idet Nogle kjender dem; jeg eier Intet, som er skjult for. Men denne Aabenhed er for mig selv Tomhed. Ingen skatter den, jeg bliver kun kjedelig og fattig i Andres Øine. Hvormangen er vel ikke interessant, blot fordi han kan skjule Saameget, at Ingen kjender det dunkle Dyb i hans Sjæl, som man da let fristes til at gjøre dybere og rigere end det maaske er. Eller gjør jeg dem Uret – det er vel mig som mangler den rige Kilde, [oversteget: i mi] der altid vil forsyne sin lykkelige Eier med skjønne Gaver til dem, han kommer i Berørelse med. Kun det veed jeg: at da jeg iaftes var gaaet til Ro, var jeg meget ilde til mode, eller ligegyldig, om man vil; thi Livet forekom mig tomt og ubetydeligt og jeg forstod den dybe, bittre Ironi i Skovgaards ene Medaillon, hvor den leende Maske skjuler den •7• Grædende. – Og dog troer Folk: at jeg er just lykkelig!

---

[1] Malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

[2] Lundbyes andel i denne midlertidige udsmykning er utvivlsomt gået tabt (Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949,nr. 113A).

[3] Louise Neergaard (1816-1895).

Julius Hedemann, en af det lille Venne samfund, der har gjort de 3 Aar 1839-1840 og 1841 til nogle af de lykkeligste i mit Liv, han dode (Løverdag d 2 Oct. Kl: 5 om Morgen) af Følgerne af et ulykkeligt Fald af en Hest. I Slutningen af Nov: blev jeg syg, jeg fik en Feber, som nær var neer ved at blive til Typhus; jeg kom mig saavidt at jeg kunde reise til Kallundborg i Juleu, hvor min Moder var og er endnu og min kom det nye Aar. Hvad skal det bringe! Jeg har nu kort herovet hvad jeg har begivnet i forrige Aar; jeg kunde skrive langt om dem, men de ere ret ved indgroede i min Erindring saa jeg behøver det nok ikke. — Men det hvormed jeg begyndte, naar jeg atter tilbage til. Jeg har gjort mig Umage for at glemme denne elskværdige Pige; mange alvorlige Tildragelser har siden optaget mig og dog vender altid Tanken tilbage til hende. Hvem kommer nu herhen efter Paasken, jeg seer hende maaskee, men hvordan vil jeg gjense hende; jeg er blevet ældre, skulde det have forandret min Mening om hende — i hvert Fald er det her nedskrevne uskyldigt, og som det nu staaer for mig: en ren Erindring. — Nu blev dog Skjør: Thors. Dag (tilbragt ene og uforstyrret i mit Kammer), en Fest dag for mig; og er jeg end ikke blevet glad, saa er jeg dog langt bedre tilmode og kan med et mildere Ansigt gaae hen og gratulere Froken Brandis i Anledning af hendes Fød selsdag. Jeg har endelig skrevet mig vel til mode —

I hvor jeg dog ikke kom hen

Langfredag d 25 Marts.

Ak, sele Dit hører paa en lønlig Smerte, —
Om Blomsters Klarhed over Barmen dales,
Om Glad og Kjærlighed din Kummer qvæler,
Den vogter dog for Bønden af Dit Hjerte!

Welhaven.

I Paaskes var jeg paa Jægersborg; hvor jeg da havde flere Samtaler i min Lille Romanske Bog.

1 April.

1 April 1842.

Igaar Aftes var jeg inde paa Vesterbros nye Theater, hvor Studenterne spillede Vessels „Kjærlighed uden Stromper." Ole havde sendt mig en Billet og to, som jeg kunde give til Damer; men altfor kladset og kedet: Slet havde jeg ikke Mod til at indbyde Nogen, og gav derfor mine to Damebilletter til Skovgaard. Forøvrigt var jeg af det strenge Arbeid for at faae min daarlige Vessel færdig, der var anbragt mellem to vak-

kort componerede Medaillons af Stavanger. I Aarets Løb ønskte
jeg bringe disse Sager derud og være nærværende ved Opstillingen.
Meget taknelig var min Modtagelse, vel endog for simpel imel-
lem de pyntede Damer og Herrer. Saaledes ilentredte jeg om derude,
lo og talede med Bekjendte, men med et bedrøveligt Sind. Jeg følte
det var ikke blot her, men allevegne, jeg stod alene — og dog ikke
min elskelige Moder, mine Venner. Der er dybere Længsler i mig som i
Andre; skal de aldrig tilfredsstilles? Venskabene har givet mig saa meget i
Det hav gav mig Veisomhed i, hvad man kalder Glæde og Lykke. Na-
turens Skjønhed i Skove, Strand og Bekkedal, i Landets Liv, i en-
hver ærlig og fordringsfri Sjæl, det er for mig de største de bedste
Glæder. Maatte jeg aldrig komme til at skatte Rigdom og forfængelig
Pragt høit! — Maatte jeg finde en hjærlig Pige, som ville dele Livet
med mig, og trøste mig med et kjærligt Ord, naar Sygdom eller
Armod skulde hjemsøge mig! Hvilke og vilde hun dette! — Aldrig
før i den sidste Tid har jeg omtalt det Ønskrift hun har givet mig,
da jeg saae hende, og dog har man mærket det, har talt om det;
det er som det Bedste jeg eiede er besmittet derved; og den Tanke at
det vil blive betragtet som en pligtig Forbindelse bedrøver mig.
Og dog, er det mene? hvordan end jeg gjennemsee hende, jeg veed det
ikke; men Andre maa ikke spotte derover. Min hemmeligste Tøys
og min inderligste Bevægelse er troet frem, idet Nogle kjender dem;
jeg eier Intet, som er skjult. For Mon denne Aabenhed er kun
mig selv Fornøjelse. Ingen skatter den, jeg bliver kun kjedelig
og fattig i Andres Øine. Hvormangen er vel ikke interessant,
blot fordi han kan skjule saameget, at Ingen kjender det
Dunkle Dybe i hans Sjæl, som man da let fristes til at gjøre
Gyldne Fantasier og rigere end det maaskee er. Eller gjør jeg dem klart —
Det er ved mig som mangler den rige Vilde, som ikke vil
forsyne sin ligbaarne Eier med skjønne Gaver til dem, han kam-
mer i Beredelse mød: Kun det veed jeg: at vise jeg i ofte var gaet
Det Rø, var jeg meget ilde til mode, eller ligegyldig, om man end
Vår hvert forekom mig tomt og uhelligdeligt og jeg forstod den

dybde, kitte Troni i Skovgaards ene Medaillon, hvor den lønde Maske skjuler den Grædende. — Og dog troer Folk at jeg er just lykkelig! —

Søndag den 3 April.

Idag besøgte jeg hende, hvor hun boer hos sin Tante, Frk Ferrel. Et heelt Aar er det snart siden, jeg saae hende; er det Kjærlighed, den Følelse, hvormed jeg altid tænker paa hende. Man har ogsaa nærret mig med ~~en~~ Opmærksomheder til unge Piger; men aldrig har jeg følt den Interesse og Velvillie for nogen Anden som for Louise Neergaard. Man kun har bemærket det - jeg har hørt, at hun har ~~ud~~talt ~~nævnet~~ mig paa en Maade, at jeg maa føle: der er dog Noget i mit Væsen, som har behaget hende; men det er længe siden og det er langt fra Kjærlighed. Jeg ønsker en Aften, de Tante Thea, Louise Lundbye og hun vare spadserede ud ad Svane bakken til. Jeg fulgte dem, og ~~imedens~~ da vi kom til Banken blæs hun: Forvarsel op imens jeg hjalp Tante op ad Skraaningen et Stykke. Der hvilede Louise Lundbye og Tante Liet; imens løb jeg og plukkede en. Saa den morgige Overligger paa Steen bysten sad hun, vi talede lidt sammen, hvorpaa hun ~~nyttede~~: de Andre bleve for længst tilbage, og strax løb jeg at hente dem. Skulde hun alt engang have bemærket min Følelse for hende. Hun engang har jeg ~~sagt~~ hørt hende noget, jeg har fortrøstet, fordi det forekom mig kagefter paatrængende. Jeg har hende skrives et Digt af i den Bog, hvori jeg samler saa mange Sager. Hun negtede det ~~y~~ kortsynt, og det gjorde mig ondt at have talt derom; men har hun ikke negtet at give slige Erindringer til sine Veninder, hvor kunde jeg da vente det. — Jeg har troet at kunde glemme hende; hvor kan jeg tænke en Pige min Følelse, jeg, ~~en~~ fattig Maler! fattig! det er tungt at være fattig; men jeg har endnu ikke lidt Nød, og vist dog nødig ægtede Pigen at kunde engang ernære en Familie. Tungt er det vist at see sine Kjære lide Mangel; men tungt er det ikke at ~~ar~~arbeide for dem; det maa vist være en lykkelig Følelse. Skal Jeg hun, ja hun har vel aldrig seet Mangel i sine Forældres Hjem, skulde hun foragte, nei, skulde hun forsmaae mig, fordi jeg ikke